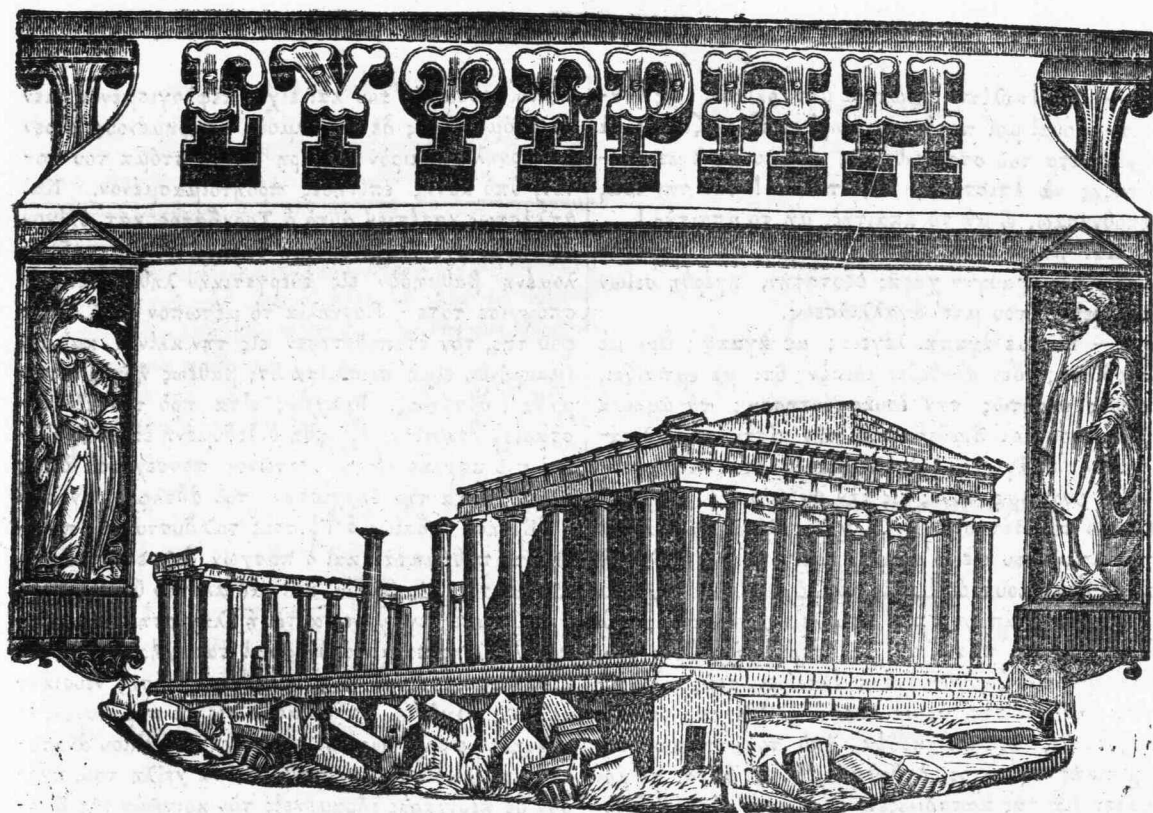

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ ΜΕ

Φυλλάδι 20.

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΑΣ.

Τόμος. ΣΤ'.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΤΗΝ 4 ΙΟΥΛΙΟΥ 1853.

Η ΠΑΝΑΓΙΑ ΤΟΥ ΤΑΣΣΟΥ.

Συνέχεια ὅρα φυλ. 19.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΕΥΤΕΡΟΝ.

Τὸ δῶρον.

Ἡ ταρχὴ ἐν τούτοις τοῦ Τάσσου, ἀπελθόντος μετὰ τῆς ἀδελφῆς εἰς τὰ ὠρισμένα δωμάτια, κατέστη βιασιότερα, ἀντὶ νὰ πραυνθῇ, καὶ εἰδείκνυν ἐπιφανέστερον χαρακτῆρα παραφροσύνης. Ἄλλ' ὅτε ἡ Κορνηλίη ἤλπιζε νὰ τὸν ἴδῃ ἡσύχως ἀποκοιμώμενον καὶ διασκεδάζοντα ἐν ὕπνῳ καὶ ἀναπαύσει τοὺς ἀλγεινοὺς διαλογισμοὺς του, ἔρῃνη οὗτος ὥστε ἀκούων θόρυβόν τινα μετὰ προσοχῆς μυστηριώδους καὶ ἐκπηδήσας αἰφνης ἀπὸ τῆς κλίνης, ἔδραμε γονατίσας ἐνώπιον εἰκονοστασίου, ἐν χορῇσι τότε εἰς τοὺς θαλάμους τοῦ ὕπνου. Λαβὼν δὲ ἐγκάλπιόν τι τῆς Παναγίας ἀργυροῦν, ὅπερ ἐκρέμετο εἰς τὸν λαϊμόν του δι' ἀλύσει·ς ἐπίσης ἀργυρῆς,

ἐδεήθη μετὰ πολλῆς εὐλαθείας καὶ κατανύξεως, ἀποκρινόμενος ἐνίοτε διὰ μονοσυλλάβων ὥς ἂν τις ἀπέτεινεν αὐτῷ ἐρωτήσεις.

— Σε εὐχριστῶ ἐπεφώνησε μετὰ ταῦτα, σὲ εὐχαριστῶ, ἅγια μήτηρ τοῦ Ἰησοῦ, ἡ χάρις σου κατέβη ἀπὸ τὸν οὐρανὸν πρὸς πρηγορίαν ἀνθρώπου δυστυχούς, ἀπηλπισμένου εἰς τὸν ταπεινὸν ταῦτον κόσμον! ὦ ναὶ! ἀπὸ φοβερόν βασιανίζομαι πάθος! . . . Ἡ Ἐλεονώρα! . . . αὐτὴ μὲ ἡγάπα ποτὲ. αὐτὴ ἐκλαίει ὅτε τῇ ἀπήγγειλον τὰς ποιήσεις μου, αὐτὴ ἤρυθρία καὶ μοὶ προσέφερε τὴν χεῖρα κρυφίως ὁσάκις εἰς τὰς ποιήσεις μου ἐμπεριείχοντο ἔπη ἐρωτικά. Καὶ τώρα; . . . καὶ τώρα ἄλλον ἀγαπῶσα, ἐμπαίζει μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ της τὸν ἐρωτὰ μου! καὶ μὲ ἐδίωξαν! ναὶ, ἐδίωξαν τὸν Γρηγόριον Τάσσον, τὸν Τάσσον, ὃ θεοτόκε, τὸν Τάσσον ὅστις, ἐδιδάχθη τοὺς ὕμνους του ἀπὸ τοὺς ἀγγέλους τοὺς ἀνυμνοῦντάς σε ἐν τῷ οὐρανῷ!

Καὶ προσεῖχεν ἀκούων, δάκρυα δὲ φλογερὰ περιέβρεχον τὰς ἰσχνὰς πρεσίας του.

— Εἰς Ἰταλίαν ; ἠρώτησε μετ' ὀλίγον, εἰς Ἰταλίαν ; οὐαί μοι παρθενομήτωρ! σὲ ἐξορκίζω εἰς τὰ παθήματα τοῦ σταυρωθέντος υἱοῦ σου, μὴ μὲ προστάξῃς νὰ ἐπιστρέψω εἰς Ἰταλίαν ! ἐὰν τὴν ἴδω, ἀποθνήσκω, ὃ μὴ τὸ ἀπαιτῆς, μὴ τὸ ἀπαιτῆς !

Καὶ πάλιν ἐσιώπησεν ἐπ' ὀλίγον, ἀλλ' ἀναπέμφας εὐθὺς κραυγὴν χαρᾶς ὤξυτάτην, ἠγέρθη σείων τὰς χεῖράς του μετ' ἀγαλλιᾶσεως.

— Τί ; μὲ ἀγαπᾷ, λέγεις ; μὲ ἀγαπᾷ ; δὲν μὲ προδίδει ; δὲν ἀληθεύει λοιπὸν ὅτι μὲ ἐμπαίζει, καθὼς μισητῶς τὴν ἐυκοφάντησαν ; τὰ ἄμωμα χεῖλη σου μοὶ διαβεβαιοῦσι τὴν πίστιν τῆς ; ἰπᾶγωμεν, ὑπάγωμεν ! ἀπέλθωμεν ἀμέσως εἰς Ἰταλίαν, φθάσωμεν εὐθὺς εἰς τὴν Φερόβραν ! ὦ χαρά ! βλέπω τὸν Μέταυρον ! . . . χαῖρε Μέταυρε, ἐλάχιστε τοῦ Ἀπεννίνου υἱέ, ὁ μᾶλλον διὰ τὸ ὄνομα ἢ διὰ τὸ κύμα σου ἀκουστός ! Εἰς τὰς ὄχθας σου ἔρχομαι ἐπιζητῶν ἀνάπαυσιν καὶ ἀσφάλειαν, ὁδοιπόρος ἐγὼ δυστυχῆς καὶ πλανήτης. Ἡ ὑπερήφανος δρὺς σου, ἥτις διὰ σοῦ ζωογονουμένη ἐκτείνει τοὺς δροσεροὺς κλάδους τῆς, ἃς μὲ σκεπᾶσθαι διὰ τῆς φιλοξένου σκιᾶς, ἃς μὲ κρύψῃ ἀπὸ τοὺς ἀγρίους τῆς ἐχθρικής θεότητος ὀφθαλμούς ! . . . ἀλλὰ τί μοι μέλει διὰ τὰς καταδιώξεις τῆς ὅταν ἡ αἰσιπάρθεος Μαρία, ἡ μήτηρ τοῦ Ἰησοῦ μου μὲ προστατεύῃ ! ὅταν μὲ φέρῃ εἰς τοὺς πόδας τῆς Ἐλεονώρας μου ! Ἐλεονώρα ! εἶμαι ἐγὼ, εἶμαι ὁ Τορκβάτος, ἰδὲ με ! ἰδοὺ τὸ δακτυλίδιον ὕπερ διεκόμεναι ποτὲ τὴν λευκώλαιον χεῖρά σου, ὕπερ ἐγὼ διέσπασα ἀπὸ αὐτὴν ὅτε ἐπέτρεψες νὰ τὴν πλησιᾶσω εἰς τὰ καίοντα χεῖλη μου, Ἐλεονώρα ! ἔλθε μετὰ τοῦ Τάσσου εἰς τοὺς σκιεροὺς χειμῶνας τῶν κήπων σου, ἔλθε νὰ σοὶ ἀπαγγεῖλω καὶ αὖθις τοὺς στίχους μου . . . διὰ σὲ τοὺς ἐποίησα, πνέουσι τὴν ἀμβροσίαν καὶ τὸ ὄνομά σου, πνέουσι τὸν ἐγκάρδιον ἔρωτά μου ! Ἀκούε τους !

Καὶ δεξιωθείς τὴν δακρύνουσαν ἀδελφὴν, ἀπήγγειλε τὸ ἐπιστάδειον τῆς Σοφρονίστης, ὡς ἂν ἦτο παρούσα ἡ ἡγεμονόπαις Ἐλεονώρα, ἀλλὰ φθὰς περὶ τὸ τέλος, διεκόπη, ἐξέχυσε βαρύτερον στεναγμὸν καὶ ἔψαυσε τὸν μηρὸν τοῦ ἀναζητῶν τὴν ἐλλείπουσαν μάχιραν.

— Οὐδὲ βῆμα δὲν προχωρῶ . . . εἰμὶ εὐγενὴς καὶ ἡ χεὶρ μου θέλει θανατώσῃ τὸν πρῶτον τοῦ ἡγεμόνος δορυφόρον, ὅστις τολμήσῃ νὰ ἔλθῃ ἐκτελεστής τῆς ἀνάνδρου ἐντολῆς του. Γνωρίζεις ὅτι εἶμαι ὑπέρτερός του ; . . . Ἐὰν ᾖναι ἡγεμὼν τῆς Φερόβρας, ἐγὼ εἶμαι ὁ ποιητὴς τῶν *Ἱεροσολέμων*.

Καὶ αἰφνιδίως ἐτράπη ἀλλαχοῦ ἡ παραφροσύνῃ του, ἐκτύπησε τὸ στήθος, ἀπήγγειλε τὸ *Ἐξομολογῆμαί σοι Κύριε*, μετὰ δακρῶν καὶ ὠμίλει περὶ μεταμελείας καὶ περὶ τύφως τοῦ συνειδότες.

— ὦ εἶμαι κολασμένος ! εἶμαι ἀνάξιος τοῦ Θεοῦ ἐλέους ἀμαρτωλός ! ἔλεος, ἔλεος ! σώσατέ με ἀπὸ τὴν κόλασιν, σώσατέ με ἀπὸ τοὺς φοβεροὺς ὄνυχας αὐτῶν τῶν δαιμόνων.

Ἐνθὺ δὲ ὑπτιος ἐχωρίζετο καὶ ἰδρὼς περιέρρεεν

εἰς τὸ πρόσωπόν του καὶ εἶχε πεφλογισμένον μὲν τὸ στόμα, τοὺς δὲ ὀφθαλμούς ἀφρημένους, εὗρεν ἡ Κορνηλία καιρὸν νὰ φέρῃ εἰς τὸ στόμα του ποτὸν, ὑπὸ αὐτῆς ἐπιτήδεις προητοιμασμένον. Καὶ ἀπλήστως κατέπιεν αὐτὸ ὁ Τορκβάτος, κατ' ὀλίγον δὲ ἐπραύνετο ἡ διανοητικὴ ταραχὴ του, μεταβαλλομένη βαθμυδὸν εἰς εὐεργετικὴν ληθαργίαν· ἐσπύγγισε τότε ἡ Κορνηλία τὸ μέτωπον τοῦ ἀδελφοῦ τῆς, τὸν ἐτοποθέτησεν εἰς τὴν κλίνην καὶ δὲν ἐμακρύνθη εἰμὴ πεισθεῖσα ὅτι βαθέως ἤδη ἀπεκοιμήθη ὁ δύστηνος. Βραχέως εἶτα πρὸ τοῦ εἰκονοστασίου δεηθεῖσα, ἐβρίθθη ἐνδεδυμένη ἐπὶ τῆς κλίνης τοῦ παρκειμένου κοιτῶνος προσέχουσα ὅπως ἐγερεθῇ κατὰ τὴν ἐλαχίστην τοῦ ἀδελφοῦ κίνησιν.

Ἐλέησε βεβαίως ὁ Ὑψιστος τοῦ δυστυχοῦς ποιητοῦ τὰ παθήματα, καὶ ὁ πάσχων διήγε τὸ λοιπὸν τῆς νυκτὸς εἰς βαθὺν καὶ ἀδιάκοπον ὕπνον. Ὅτε δ' ἐξύπνησε δὲν ἔμενεν αὐτῷ ἡ ἐλαχίστη μνήμη τῆς παρελθούσης παραφροσύνης καὶ ταραχῆς, μόνον δὲ ἠσθάνετο καχεξίαν τινά, συνέπειαν πάσης νευρικής κρίσεως. Ἠγέρθη, ἐπλησίασεν εἰς τὸ παράθυρον, ἐθεώρησεν ἀταράχως τὴν φωταυγὴ τοῦ ἡλίου ἀνατολὴν καὶ μειδίαμα ἐπλανήθη εἰς τὰ χεῖλη του, σχεδὸν δὲ περιχαρὴς ἔδραμεν εἰς τὸν κοιτῶνα τῆς Κορνηλίας, ἀλλ' ἅμα τὴν εἶδεν ἐπὶ τῆς κλίνης ἐνδεδυμένην, τὸ βλέμμα του ἐβολώθη καὶ ἀπόγνωσης ἐπεχύθη εἰς τοὺς χαρακτῆρας του.

— ὦ βεβαίως ! καὶ πάλιν ὑπέκυψα εἰς τὸ φοβερὸν πάθημά μου. Θεέ μου, θεέ μου, ὁ Τάσος παράφρων ! . . . προτιμῶ μυριάκις τὸν θάνατον, ἢ τὴν συμφορὰν μου αὐτὴν καὶ τὴν καταισχύνῃν !

Καὶ ἡ φωνὴ του ἐξύπνισεν εὐθὺς τὴν Κορνηλίαν, ἥτις ἐννοήσασα ἐν ἀκαρεῖ τὰς σκέψεις τοῦ δυστυχοῦς,

— Ἰδοὺ ! ἐπεφώνησε διὰ πλαστῆς ἐκπλήξεως, ἀπεκοιμήθην ἐνδεδυμένη ! ὁ μακρὸς περίπατός μου εἰς τοὺς δρόμους τῆς Κολωνίας, μὲ ἠνάγκασε νὰ πέσω, ὡς ἔτυχον, ἐπὶ τῆς κλίνης μου ! . . . Σὺ δὲ, ἀδελφέ μου, ἐκοιμήθης καλῶς ;

Καὶ χωροῦσα πρὸς αὐτὸν μετ' ἀταραξίας, διεσκέδασεν ἐπιτηδεῖας τὰς ἀνησυχίας τοῦ Τάσσου, ὅστις ἐπίστευσε τὸ ψεῦδος τοῦ ἀγγελικοῦ αὐτῆς μειδιάματος.

— Λοιπὸν, Κορνηλία, δὲν προσεβλήθην ποσῶς ;

— Καλὲ, τί λέγεις ; ἐκοιμήθην βαθέως ἀμφοτέροι, ἀπεκρίθη αὕτη μειδιώσα. ἀλλ' ἀντὶ νὰ ἀφίνεσαι εἰς ἀνυπάρκτους ἀνησυχίας ἐλθὲ, ἀδελφέ νὰ ἀναπνεύσωμεν τὴν δρόσον καὶ τὴν ἀμβροσίαν τῆς αὐγῆς. Ἰδὲ, ποιητὰ μου ὑποία παρφόρα, ὅποιοι χρυσὸς ἀναλαμβάνουσιν εἰς τὸν οὐρανόν.

Καὶ φέρουσα αὐτὸν πλησίον τῆς θυρίδος, τὸν ἐξῶσε διὰ τοῦ βραχιονός τῆς τοῦ δεξιῦ καὶ ἡ εὐθυμος καὶ περιχαρὴς διατριβὴ τῆς ἐνέπνευσαν γαλήνην εἰς τοῦ ἀτυχοῦς παράφρονος τὴν φαντασίαν.

— Ἀλλ' ἀκούω εἶπεν ἡ Κορνηλία, τὴν φωνὴν τῶν οἰκοδεσποτῶν μας. Ἐπτά ὥρας σημαίνει τὸ

ὠρολόγιον τῆς ἐκκλησίας καὶ πρέπει νὰ ὑπάγω-
μεν πρὸς αὐτοὺς καὶ νὰ τοὺς καλημερίσωμεν ἀκο-
λούθει με ἀδελφέ.

Κατέβησαν ὁμοῦ εἰς τὴν μεγάλην αἴθουσαν ὅπου
τὴν προτεραίαν ἐδείπνησαν καὶ ἐστάθησαν ἐπὶ τῆς
ὁδοῦ, ἐκπλαγέντες διὰ τὴν πρὸ αὐτῶν ἀνοιγομένην
σκηνήν. Ἡ πρεσβυτέρα τῶν κορασιῶν τοῦ Ραῦδενσ,
ἡ μικρὰ Βλανδίνη, καθημένη μετὰ μητρικῆς σοφ-
ρότητος παρὰ τὴν κοίτην παιδίου, δεικνύει αὐτὴν
ἀδιάστως διὰ τῆς ἀβροτάτης χειρὸς της καὶ ἔψαλ-
λεν ἐπιτόπιόν τι ᾄσμα, ἀλλὰ τὸ διέκοπτεν ἀπὸ
στιγμὴν εἰς στιγμὴν, παρατηροῦσα ἐὰν τὸ παιδίον
ἀπεκοιμίζετο ἐν τῇ μαγεῖᾳ τοῦ ᾄσματος. Τούτου
δὲ οἱ ἀδύνατοι σπασμοὶ ἤκούοντο ἀπὸ τὸν ὕπνον
ἤδη κατεχομένου.

Πλάσμα τρυφερὸν κοιμήσου!

Παραστάτης ἀντικρὺ σου

Ἄγγελος σὲ ναννουρίζω

Καὶ ἀνίγων τὰ χρυσὰ μου

Τὰ πτερά μου,

Σὲ κινῶ καὶ σὲ κοιμίζω.

Καὶ, αἶρουσα τὸ παραπέτασμα τῆς κοιτίδος, ἐ-
φίλησεν ἀφοψητὶ τὸ παιδίον καὶ ἐπανελάβε τὸ
ᾄσμα.

Ἐπὶ σὲ προστάτης κύπτω,

Χύνω μύρον, ῥόδα ῥίπτω

Εἰς τοῦ βίου σου τὸ νῆμα.

Ἴδε προσχαρὴς ἐμπρὸς σου,

Τῆς μητρός σου

Ἄκουσε τὸ κοῦφον βῆμα.

Ἐγὼ φεύγω σπεύδων ὅπου

Λύπαι με καλοῦν ἀνθρώπου,

Ἀλλὰ σὺ δὲν εἶσαι μόνος·

Περιττὸς ὁ ἄγγελός σου,

Τῆς μητρός σου

Ὅταν ἀγρυπνῇ ὁ πόνος.

Ἀλλὰ τὴν στιγμὴν ταύτην ἐννοήσασα τοὺς φί-
λους, τοῖς ἔνευσε μετὰ χάριτος ἀνεκφράστου ὅ-
πως προχωρήσωσι περαιτέρω, προσέχοντες μὴ ἐ-
ξυπνήσωσι τὸ παιδίον.

Σὺτ εἶπε μετὰ φωνῆς μόλις ἀκουσμένης καὶ
φέρουσα τὸν λευκὸν δάκτυλον εἰς τὰ χεῖλη, σὺτ!
τὸ ἀδελφάκι μου κοιμᾶται!

— Τὸ ἀδελφάκι σου, Βλανδίνη;

— Ναι ἀπόψε μᾶς τὸ ἔστειλεν ὁ πανάγαθος
Θεός, διότι εἴμεθα φρόνιμοι. Ἴδετε ὅποιαν ὥραιαν
μηλόπητταν, ἰδέτε τὰ εὐμορφα παιγνίδια!.. τὰ
ἔφερον εἰς ἡμᾶς ἀπὸ τὸν παράδεισον, ἵνα τὸν ἀ-
γαπήσωμεν διὰ τοῦτο καὶ ἐγὼ δὲν σαλεύω ἀπὸ
τὸ πλευρόν του καὶ παραμονεύω μὴ καταβαίνωσιν
ἀπὸ τὸ πρόσωπόν του καὶ ἄλλα γλυκύσματα...
σὺτ! ἐξύπνησε πάλιν, πρέπει νὰ τὸν ἀποκοιμήσω.

Καὶ ἔψαλεν ᾄσμα τι ἄλλο καὶ σήμερον δημο-
τικὸν εἰς τὴν Φλανδρίαν.

Ἦμιν νέα

Ἡ δειλαῖα!

Πάσης ἄλλης ἀβροτέρᾳ

Κ' ἔλουν εἰς τὸν ἀέρα

Τοὺς πλοκάμους τοὺς χρυσοῦς.

Ἀλλὰ τώρα,

Φρίκης ὦρα!...

Τὸν Θεὸν παρακαλεῖτε,

Ἡ ψυχὴ μου τυραννεῖται

Εἰς κολάσεως πυρσούς.

Εἶχον φρύδια

Δύο φεῖδια

Ἐνωμένα στόμα, στόμα!...

Πῶς τὰ ἔφαγε τὸ χῶμα

Τόσα κάλλη τρυφερὰ;

Τὸν Θεὸν παρακαλεῖτε,

Ἡ ψυχὴ μου τυραννεῖται

Εἰς κολάσεως πυρὰ.

Λατρευταί μου

Κ' ἔρχεται μου

Κλάδους μ' ἔφερον μυρσίνης

Κι' ἄνθη ὅσα τῆς Δεσποίνης

Τὸ εἰκόνισμ' ἀπαιτεῖ.

Ἀλλὰ ποῖα

Βλασφημία!

Ἐρρίπτον ἐγὼ γελῶσα

Τ' ἀνθοπλέγματα τὰ τόσα,

Ὅσα μ' ἔφερον αὐτοί.

Ἀλλὰ τώρα,

Φρίκης ὦρα!...

Τὸν Θεὸν παρακαλεῖτε

Ἡ ψυχὴ μου τυραννεῖται

Εἰς βασάνους ἀλγεϊνάς.

Κολασμένη

Εἰς τὰς φλόγας διαμένει

Καὶ ἡ Παναγία μόνη

Χεῖρα κραταῖαν ἀπλόνει

Καταργοῦσα τὰς ποινάς. (*)

Ὁ Τάσος ἤκουε μετὰ συγκινήσεως τὰ δημο-
τικὰ ταῦτα ᾄσματα καὶ τὰ ἀνεκοίνωνεν εἰς τὴν
ἀδελφὴν, διὰ τῆς εὐστροφῆς καὶ ἀρμονικῆς δια-
λέκτου τῆς Ἰταλίας.

— Αὐτὰ, ἔλεγεν, εἶναι ἔργα ποιητῶν ἀγνώ-
στων, εἶναι ἀριστουργήματα, ἅτινα ὅμως θέλουσι
δαιμονισθῇ. Θέλω ζῆ ἄρα καὶ ἐγὼ εἰς τὰ στόματα
τῶν ἐπιγενεστέρων; Θέλουσιν ἀπαγγέλλει μετὰ
δύο αἰῶνας τοὺς στίχους μου, καθὼς σήμερον ἀ-
παγγέλουσιν οἱ παῖδες τὰ ᾄσματα ταῦτα;

— Αἶ ἀδελφέ μου! διατὶ ἐπιτηδεύεσαι βασι-

(*) Δοξάζουσιν οἱ δυτικοὶ τὸ πουργατό-
ριον, ὅπερ ἡμεῖς οἱ ὀρθόδοξοι δικαίως δὲν πα-
ραδεχόμεθα· ἡ δυτικὴ αὕτη δόξα ἐνθαρρύνει εἰς
τὸ κακοურγεῖν τοὺς φαύλους, τοὺς ἐλπίζοντάς ποτε
τὸν παράδεισον.

νίζων τὴν φαντασίαν σου; δὲν εἶναι ἀθάνατος ἡ δόξα σου; ἡ Ἰταλία, ἡ Εὐρώπη, ὅλος ὁ κόσμος δὲν κηρύττουν μετ' ἐνθουσιασμοῦ τὸ ὄνομά σου;

— Εὐρίσκειτο εἰς τὴν εἰρικήν τῆς Φεράρρας παράφρων τις συγκατάδικός μου, ὅστις ἐπίστευεν ὅτι ἦτο Θεὸς καὶ οἱ σύντροφοί αὐτοῦ δὲν ἐπλησίαζον εἰς αὐτὸν ἢ γορυπετοῦντες καὶ εὐλαβῶς, αὐτὸς δὲ ὁ δύστηνος ἐδέχετο τὰ χλευαστικά ταῦτα τεκμήρια, ὡς ἂν ἦτο τοῦ Κόσμου ὁ δημιουργός. Τίς με βεβαίον ὅτι δὲν εἶμαι καὶ ἐγὼ παράφρων αὐτῷ παρόμοιος;

Φωνή τις χαρμύδωνος διέκοψε τὰς μελαγχολικάς τοῦ Τορκιάτου σκέψεις, ἡ φωνὴ τοῦ Ρούβεντ, ὅστις ἤρχετο νὰ δεχθῇ τὰ συγχαρητήρια τῶν φίλων του διὰ τὸν ἀρτιγενῆ υἱόν του. Κρατῶν τὸ βρέφος ἐσπαργανωμένον καὶ ἀσπαζόμενος καὶ δεικνύων αὐτὸ εἰς τὸν Τάσσον καὶ εἰς τὴν Κορνηλίαν,

— Ἰδέτε τοῖς εἶπε, πῶς εἶναι εὐμορφον καὶ ἄβρόν! Ἡ μήτηρ του τὸ ἐγέννησε σχεδὸν χωρὶς πόνων. Ἐπιθυμῶ νὰ τὸ βαπτίσῃς σὺ καὶ ἡ κυρία Κορνηλία... μακάριον ἂν ἔχῃ ἀνάδοχον τὸν μεγαλύτερον ποιητὴν τοῦ χριστιανισμοῦ!

Ὁ δὲ Τάσσος λαβὼν εἰς τὴν ἀγκάλην του τὸ παιδίον, τὸ ἐθεώρησε μετ' ἀγάπης.

— Ὄχι, εἶπεν, ἐράσμιον ἑρέφος, δὲν θέλω νὰ σοὶ μεταδώσω τὴν πικράν μοῖραν τῆς ὑπάρξεώς μου! Ὄχι, δὲν εὐχομαι εἰς τὸν Θεὸν νὰ ἐτιδαφιλεύσῃ εἰς σὲ τὰ ἀπαίσια δῶρα τῆς εὐφυΐας καὶ τῆς τέχνης! Προικισθεὶς ἤδη τὴν ἀξιοθρήνητον προίκα τῆς ὑπάρξεως, ἔσο ἄσημος ἵνα διαγῇς τὴν ζωὴν ἄνευ λύπης. Μὴ ποτε οἱ ἀχαλίνωτοι πόθοι εὐδαιμονίας ἀκατοςθώτῳ ῥοκανίσωσι τὰ φιλοκάρδιά σου! μὴ ἐπιζητήσῃς τὸ μάταιον φᾶσμα τῆς δόξης, διότι τὸ φᾶσμα τῆς παρομοιάζει τῇ χρυσῇ καὶ πορφυρᾷ νεφέλῃ, ἥτις στεφανώνει τὴν κορυφὴν τοῦ ὄρους· ἂν τὴν φθάσωμεν ἀναδάντες διὰ πολλῶν κινδύνων καὶ μόχθων, δὲν εὐρίσκομεν εἰς τὴν θέσιν τῆς ἡμίχλης δυσώδη καὶ ἀμέσως διαλυομένην. Ἐσο ἀγνώριστος καὶ εὐτυχής, ὦ παιδίον! ὁ Τάσσος ἐπικαλεῖται τὴν χάριν ταύτην τοῦ Ὑψίστου διὰ τὸ βρέφος τοῦ φίλου του!

Καὶ ἀποθεὶς πάλιν αὐτὸ ἔτεινε τὴν δεξιάν πρὸς τὸν Ρούβεντ.

— Φίλε, τῷ εἶπε, δέξαι τὰς εὐχαριστήσεις μας. Πρέπει νὰ ἐπιστρέψω εἰς Ἰταλίαν· φωνὴ τις μυστηριώδης, δεσποτική, ἀκαταμάχητος μετ' ἀπωθεὶ πρὸς τὴν πατρίδα. Λάβε εἰς μνήμην τοῦ δυστυχοῦς φίλου σου τὸ ἀργυροῦν τοῦτο ἐγκόλπιον τῆς Παναγίας καὶ παράδος αὐτὸ ἐν ὀνόματί μου εἰς τὸν υἱόν σου, ὅταν, ἡλικιούμενος, δυνήθῃ νὰ ἐνθυμῇται τὸ ὄνομά μου. Τὸ ἐγκόλπιον εἶναι ἔργον χρυσοῦ τεχνήτου ῥωμαίου, καταταχθέντος εἰς τοὺς ἀγίους ὑπὸ τῶν συναξαρίων, αὐτὸ εἶναι μόνον περιουσίας λείψανον παραδοθέν μου ὑπὸ τοῦ πατρὸς, διότι θεωρεῖται δικαίως ὡς εὐσεβὲς καὶ ἅγιον κειμήλιον!... Ὑγείαινε! δέξαίς τὸν παντοδύναμον διὰ τὴν ἀνταρξίαν τῆς ζωῆς σου καὶ ἂν ὁ υἱός

σου ἐναιρενθῇ ποτε στάδιον εἰς ἐπισημοτέρου, ὦ, εἰπὲ αὐτῷ ὅτι ἤκουσες τὸν Τάσσον βλασφημοῦντα τὴν δόξαν του!... Ἐτοιμάσου, προσφίλης Κορνηλία, ἄγγελε ἀφωσιωμένε καὶ παρήγορε, ἀκολουθῶν κατὰ βῆμα τὸν πλανήτην εἰς τὰς ἀσκόπους καὶ ἀτελευτήτους ὁδοπορίας του. Σὲ δὲν ἐθάρυνόν ποτε οὔτε ἡ χολὴ τῶν παραπόνων μου, οὔτε ἡ ἀδικία τοῦ ἐγωϊσμοῦ μου. Σὺ, ἥτις οὐδέποτε ἀποθάρρυνομένη, προσπαθεῖς νὰ με παρηγορήσῃς, ὡς ἂν ἡδυνάτῃς νὰ με παρηγορήσῃς, εἰσέτι καὶ ἀκολουθεῖ με πάλιν! δὲν ἐπληρώθη εἰσέτι ἡ ἐντολή σου, οὐδὲ θέλει πληρωθῇ ἡ ὅταν αἱ σκέψεις καὶ ἡ διάνοια ἀποθάνωσιν ἐν τῇ κεφαλῇ μου, ὅταν αἱ χεῖρές σου αἱ εὐσεβεῖς με περιτυλίξωσιν εἰς τὸ σάβανόν μου! Μὴ κλαύσῃς τὴν ἡμέραν ἐκείνην, Κορνηλία μου, ἀλλὰ μάλιστα ἡ ἀγγελικὴ φωνὴ σου ἃς ψάλλῃ τὸν χαρμύδωνον ὕμνον τῆς εὐγνωμοσύνης, ἃς ἐκφωνήσῃ τὸ *Δοῦξάξ σε Κύριε*. ὅτι τότε πρώτην φορὰν θέλω μάθει τὴν σημασίαν τῆς σαρκαστικῆς λέξεως « ἀνάπανσις ».

Ὁ Ἰωάννης Ρούβεντ ἀκολουθήσας ἐπὶ τινὰς στιγμὰς τοὺς ἀναχωρήσαντας φίλους, ἀπῆλθεν εἰς τὸν κοιτῶνα τῆς Μαρίας, κοιμωμένης ἤδη.

Θεέ μου, εἶπε, σὺ με εὐεργέτησες ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ, ἔχω σύζυγον ἀγνὴν καὶ ἁγίαν, ἔχω τέκνα παρέχοντα ἐλπίδας βίου ἐπίσης εὐσεβοῦς, ἔχω τὸν ἄρτον τὸν ἐπιούσιον. Δοξάζω λοιπὸν τὸ ἱερὸν ὄνομά σου διὰ παντός, διότι ἀφοῦ ἦλθεν ὁ Τάσσος εἰς τὴν οἰκίαν μου, ἐνόησα μᾶλλον καταφανῶς τὴν μεγάλην σου πρὸς ἐμὲ εὐσπλαγχνίαν, πρὸς ἐμὲ πλάσμα σου εὐτελὲς καὶ ἀνάξιον!

Τὴν στιγμὴν δὲ ταύτην ἡ Μαρία ἐξυπνήσασα εἶδε μετὰ μειδιάματος τὸν σύζυγον καὶ τῷ εἶπεν,

— Ἰωάννη, φέρε μοι τὸ παιδίον.

Καὶ ὁ Ρούβεντ ἐσπευσεν ἐκτελῶν τὴν ἐπιθυμίαν τῆς. Αὕτη δὲ ἀσπαζομένη τοῦ βρέφους τὸ μέτωπον, εἶπε,

— Τί ὄνομα νὰ τῷ δώσωμεν;

— Σήμερον εἶναι τῶν ἀποστόλων Πέτρου καὶ Παύλου, δὲν τὸ ἀφιερῶμεν εἰς τῶν ἁγίων τούτων τὴν προστασίαν;

— Ἐχεις δίκαιον φίλε μου, ἃς τὸν ὀνομάσωμεν Πέτρον - Παῦλον.

(ἀκολουθεῖ)

ΗΜΕΡΑΙ ΚΑΙ ΕΡΓΑ.

Συνειθισμένος, φίλε ἀναγνώστα, εἰς τὰ *Ἔργα* καὶ τὰς *Ἡμέρας*, δι' ὧν σὲ ἔτερπεν ὁ ἐράσμιος κάλαμος τοῦ Γεργίου, μὴ ἀπορῇς ὅτι ἀπαντᾷς σήμερον εἰς τὸ ἀρθρίδιον τοῦτο, τὴν μὲν ἐπιγραφὴν ἀνεστραμμένην, ἄλλην δὲ τὴν ὑπογραφὴν, διότι ὁ μὲν ἀγαθὸς ἐκεῖνος φίλος ἀπεδήμησεν ἤδη, ἐγὼ δὲ